

Θούριο

Ρωμαϊκοί χρόνοι

Μάχες

41. **Πλούταρχος – Σύλλας 17- 19** Επειδὴ δὲ διέβη τὸν Ἄσσον ὁ Σύλλας, παρελθὼν ὑπὸ τὸ Ἡδύλιον τῷ Ἀρχελάῳ παρεστρατοπέδευσε, βεβλημένῳ χάρακα καρτερόν ἐν μέσῳ τοῦ Ἀκοντίου καὶ τοῦ Ἡδυλίου πρὸς τοῖς λεγομένοις Ἀσσίοις. ὁ μέντοι τόπος ἐν ᾧ κατεσκήνωσεν ἄχρι νῦν Ἀρχέλαος ἀπ' ἐκείνου καλεῖται. διαλιπὼν δὲ μίαν ἡμέραν ὁ Σύλλας Μουρήναν μὲν ἔχοντα τάγμα καὶ σπείρας δύο πρὸς τὸ τοῖς πολεμίοις ἐνοχλῆσαι παραταττομένοις ἀπέλιπεν, αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν Κηφισὸν ἐσφαγιάζετο, καὶ τῶν ἱερῶν γενομένων ἐχώρει πρὸς τὴν Χαιρώνειαν, ἀναληψόμενός τε τὴν αὐτόθι στρατιὰν καὶ κατοψόμενος τὸ καλούμενον Θούριον ὑπὸ τῶν πολεμίων προκατελιγμένον. ἔστι δὲ κορυφὴ τραχεῖα καὶ στροβιλωδὲς ὄρος, ὃ καλοῦμεν Ὀρθόπαγον, ὑπὸ δὲ αὐτὸ τὸ ρεῦμα τοῦ Μόλου καὶ Θουρίου νεῶς Ἀπόλλωνος. ὠνόμασται δὲ ὁ θεὸς ἀπὸ Θουροῦς, τῆς Χαίρωνος μητρός, ὃν οἰκιστὴν γεγονέναι τῆς Χαιρωνείας ἱστοροῦσιν. οἱ δὲ φασι τὴν Κάδμῳ δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πυθίου καθηγεμόνα βοῦν ἐκεῖ φανῆναι, καὶ τὸν τόπον ἀπ' αὐτῆς οὕτω προσαγορευθῆναι· θῶρ γὰρ οἱ Φοίνικες τὴν βοῦν καλοῦσι. Προσιόντος δὲ τοῦ Σύλλα πρὸς τὴν Χαιρώνειαν ὁ τεταγμένος ἐν τῇ πόλει χιλιάρχος, ἐξωπλισμένους ἄγων τοὺς στρατιώτας, ἀπήντησε στέφανον δάφνης κομίζων. ὥς δὲ δεξάμενος ἡσπάσατο τοὺς στρατιώτας καὶ παρώρμησε πρὸς τὸν κίνδυνον, ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ δύο τῶν Χαιρωνέων ἄνδρες, Ὀμολόϊχος καὶ Ἀναξίδαμος, ὑφιστάμενοι τοὺς τὸ Θούριον κατασχόντας ἐκκόψειν, ὀλίγους στρατιώτας παρ' ἐκείνου λαβόντες· ἀτραπὸν γὰρ εἶναι τοῖς βαρβάροις ἄδηλον, ἀπὸ τοῦ καλουμένου Πετράχου παρὰ τὸ Μουσεῖον ἐπὶ τὸ Θούριον ὑπὲρ κεφαλῆς ἄγουσαν, ἣ πορευθέντες οὐ χαλεπῶς ἐπιπεσεῖσθαι καὶ καταλεύσειν ἄνωθεν αὐτοὺς ἢ συνώσειν εἰς τὸ πεδῖον. τοῦ δὲ Γαβινίου τοῖς ἀνδράσι μαρτυρήσαντος ἀνδρείαν καὶ πίστιν, ἐκέλευσεν ἐπιχειρεῖν ὁ Σύλλας· αὐτὸς δὲ συνέταττε τὴν φάλαγγα καὶ διένειμε τοὺς ἱππότητας ἐπὶ κέρως ἐκατέρου, τὸ δεξιὸν αὐτὸς ἔχων, τὸ δ' εὐώνυμον ἀποδοὺς Μουρήνῃ. Γάλβας δὲ καὶ Ὀρτήσιος οἱ πρεσβευταὶ σπείρας ἐπιτάκτους ἔχοντες ἔσχατοι παρενέβαλον ἐπὶ τῶν ἄκρων φύλακες πρὸς τὰς κυκλώσεις· ἐωρῶντο γὰρ οἱ πολέμιοι κατασκευάζοντες ἵππεῦσι πολλοῖς καὶ ψιλοῖς ποδώκεσιν εἰς ἐπιστροφὴν τὸ κέρας εὐκαμπὲς καὶ κοῦφον, ὥς μακρὰν ἀνάξοντες καὶ κυκλωσόμενοι τοὺς Ῥωμαίους.
- Ἐν δὲ τούτῳ τῶν Χαιρωνέων Ἐρίκιον ἄρχοντα παρὰ τοῦ Σύλλα λαβόντων καὶ περιελθόντων ἀδήλως τὸ Θούριον, εἴτα ἐπιφανέντων, θόρυβος ἦν πολὺς καὶ φυγὴ τῶν βαρβάρων καὶ φόνος ὑπ' ἀλλήλων ὁ πλεῖστος. οὐ γὰρ ὑπέμειναν, ἀλλὰ κατὰ πρανοῦς φερόμενοι τοῖς τε δόρασι περιέπιπτον αὐτοὶ τοῖς ἑαυτῶν καὶ κατεκρήμνιζον ὥθοῦντες ἀλλήλους, ἄνωθεν ἐπικειμένων τῶν πολεμίων καὶ τὰ γυμνὰ παιόντων, ὥστε τρισχιλίους πεσεῖν περὶ τὸ Θούριον. τῶν δὲ φευγόντων τοὺς μὲν εἰς τάξιν ἤδη καθεστῶς ὁ Μουρήνας ἀπετέμνετο καὶ διέφθειρεν ὑπαντιάζων, οἱ δὲ ὡσάμενοι πρὸς τὸ φίλιον στρατόπεδον καὶ τῇ φάλαγγι φύρδην ἐμπεσόντες ἀνέπλησαν δέους καὶ ταραχῆς τὸ πλεῖστον μέρος, καὶ διατριβὴν τοῖς στρατηγοῖς ἐνεποίησαν οὐχ ἥκιστα βλάψασαν αὐτούς. ὁξέως γὰρ ὁ Σύλλας ταρασσομένοις ἐπαγαγὼν καὶ τὸ μέσον

διάστημα τῷ τάχει συνελὼν ἀφείλετο τὴν τῶν δρεπανηφόρων ἐνέργειαν. ἔρρωται γὰρ μάλιστα μήκει δρόμου σφοδρότητα καὶ ρύμην τῇ διεξελάσει διδόντος, αἱ δὲ ἐκ βραχέος ἀφέςεις ἄπρακτοι καὶ ἀμβλείαι, καθάπερ βελῶν τάσιν οὐ λαβόντων. ὁ δὴ καὶ τότε τοῖς βαρβάροις ἀπήντα· καὶ τὰ πρῶτα τῶν ἀρμάτων ἀργῶς ἐξελαυνόμενα καὶ προσπίπτοντα νωθρῶς ἐκκρούσαντες οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ κρότου καὶ γέλωτος ἄλλα ἤτουν, ὥσπερ εἰώθασιν ἐν ταῖς θεατρικαῖς ἵπποδρομίαις. τοῦντεῦθεν αἱ πεζαὶ δυνάμεις συνερράγησαν, τῶν μὲν βαρβάρων προβαλλομένων τὰς σαρίσας μακρὰς καὶ πειρωμένων τῷ συνασπισμῷ τὴν φάλαγγα διατηρεῖν ἐν τάξει, τῶν δὲ Ῥωμαίων τοὺς μὲν ὕσσοις αὐτοῦ καταβαλόντων, σπασαμένων δὲ τὰς μαχαίρας καὶ παρακρουομένων τὰς σαρίσας, ὡς τάχιστα προσμίζεσαν αὐτοῖς δι' ὀργήν. προτεταγμένους γὰρ ἐώρων τῶν πολεμίων μυρίους καὶ πεντακισχιλίους θεράποντας, οὓς ἐκ τῶν πόλεων κηρύγμασιν ἐλευθεροῦντες οἱ βασιλέως στρατηγοὶ κατελόχιζον εἰς τοὺς ὀπλίτας. καὶ τις ἐκατοντάρχης λέγεται Ῥωμαῖος εἰπεῖν ὡς ἐν Κρονίοις μόνον εἰδείη τῆς παρρήσιας δούλους μετέχοντας. τούτους μὲν οὖν διὰ βάθος καὶ πυκνότητα βραδέως ἐξωθουμένους ὑπὸ τῶν ὀπλιτῶν καὶ παρὰ φύσιν μένειν τολμῶντας αἱ τε βελοςφενδόναί καὶ οἱ γρόσφοι, χρωμένων ἀφειδῶς τῶν κατόπιν Ῥωμαίων, ἀπέστρεφον καὶ συνετάραττον.

Ἀρχελαῦ δὲ τὸ δεξιὸν κέρας εἰς κύκλωσιν ἀνάγοντος, Ὀρτήσιος ἐφῆκε τὰς σπείρας δρόμῳ προσφερομένας ὡς ἐμβαλὼν πλαγίσις. ἐπιστρέψαντος δὲ ταχέως ἐκείνου τοὺς περὶ αὐτὸν ἵπτεῖς δισχιλίους, ἐκθλιβόμενος ὑπὸ πλήθους προσεστέλλετο τοῖς ὀρεινοῖς, κατὰ μικρὸν ἀπορῥηγνύμενος τῆς φάλαγγος καὶ περιλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν πολεμίων. πυθόμενος δὲ ὁ Σύλλας ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μήπω συμπεπτωκότος εἰς μάχην ἐδίωκε βοηθῶν. Ἀρχέλαος δὲ τῷ κονιορτῷ τῆς ἐλάσεως ὅπερ ἦν τεκμηράμενος, Ὀρτήσιον μὲν εἶα χαίρειν, αὐτὸς δὲ ἐπιστρέψας ὥρμησεν ὅθεν ὁ Σύλλας πρὸς τὸ δεξιόν, ὡς ἔρημον ἄρχοντος αἰρήσων. ἅμα δὲ καὶ Μουρήνα Ταξίλης ἐπῆγε τοὺς χαλκάσπιδας, ὥστε τῆς κραυγῆς διχόθεν φερομένης καὶ τῶν ὀρῶν ἀνταποδιδόντων τὴν περιήχησιν, ἐπιστήσαντα τὸν Σύλλαν διαπορεῖν ὅποτερῳσε χρὴ προσγενέσθαι. δόξαν δὲ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἀναλαμβάνειν, Μουρήνα μὲν ἀρωγὸν ἐπεμψεν Ὀρτήσιον ἔχοντα τέσσαρας σπείρας, αὐτὸς δὲ τὴν πέμπτην ἔπεσθαι κελεύσας ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἠπείγετο καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν ἀξιομάχως ἤδη τῷ Ἀρχελάῳ συνεστηκός, ἐκείνου δὲ ἐπιφανέντος παντάπασιν ἐξεβιάσαντο, καὶ κρατήσαντες ἐδίωκον πρὸς τε τὸν ποταμὸν καὶ τὸ Ἀκόντιον ὄρος προτροπάδην φεύγοντας. οὐ μὴν ὁ γε Σύλλας ἠμέλησε Μουρήνα κινδυνεύοντος, ἀλλὰ ὥρμησε τοῖς ἐκεῖ βοηθεῖν· ἰδὼν δὲ νικῶντας, τότε τῆς διώξεως μετεῖχε. πολλοὶ μὲν οὖν ἐν τῷ πεδίῳ τῶν βαρβάρων ἀνηροῦντο, πλεῖστοι δὲ τῷ χάρακι προσφερόμενοι κατεκόπησαν, ὥστε μυρίους διαπεσεῖν εἰς Χαλκίδα μόνους ἀπὸ τοσούτων μυριάδων. ὁ δὲ Σύλλας λέγει τέσσαρας καὶ δέκα ἐπιζητῆσαι τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν, εἶτα καὶ τούτων δύο πρὸς τὴν ἐσπέραν παραγενέσθαι. διὸ καὶ τοῖς τροπαίοις ἐπέγραψεν Ἄρη καὶ Νίκη καὶ Ἀφροδίτην, ὡς οὐχ ἦττον εὐτυχία κατορθώσας ἢ δεινότητι καὶ δυνάμει τὸν πόλεμον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν τὸ τρόπαιον ἔστηκε τῆς πεδιάδος μάχης ἢ πρῶτον ἐνέκλιναν οἱ περὶ Ἀρχελαῦ παρὰ τὸ Μόλου ρεῖθρον, ἕτερον δὲ ἐστὶ τοῦ Θουρίου κατὰ κορυφὴν βεβηκὸς ἐπὶ τῇ κυκλώσει τῶν βαρβάρων, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐπισημαῖνον Ὀμολόιχον καὶ Ἀναξίδαμον ἀριστεῖς. ταύτης τὰ ἐπινίκια τῆς μάχης ἦγεν ἐν Θήβαις...

Μτφρ.: ὅταν πέρασε τὸν Ἄσσο ὁ Σύλλας, προχώρησε κάτω ἀπὸ τὸ Ἡδύλιο καὶ στρατοπέδευσε κοντὰ στὸν Ἀρχελαῦ, ποὺ εἶχε στήσει ἰσχυρὰ οχυρώματα

στο μέσον μεταξύ του Ακοντίου και του Ηδυλίου, στα ονομαζόμενα Άσσια. Ο τόπος στον οποίο κατασκήνωσε μέχρι τώρα ονομάζεται Αρχέλαος από εκείνον. Αφού πέρασε μία ημέρα, ο Σύλλας τον Μουρήνα που είχε ένα τάγμα και δύο σπείρες άφησε πίσω για να ενοχλεί τους εχθρούς που παρατάσσονταν, ενώ ο ίδιος έκανε θυσίες στον Κηφισό και, αφού φανερώθηκαν θετικά τα ιερά, προχώρησε προς τη Χαιρώνεια για να αναλάβει την εκεί στρατιά και να παρατηρεί το λεγόμενο Θούριο που είχε καταληφθεί από τους εχθρούς. Αυτό είναι μια κορυφή τραχεία και όρος κωνικό, το οποίο ονομάζουμε Ορθόπαγο. Κάτω από αυτό κυλά το ρυάκι του Μωρίου και βρίσκεται ναός του Θουρίου Απόλλωνα. Έχει ονομαστεί έτσι ο θεός από τη Θουρώ, τη μητέρα του Χαίρωνα που ιστορούν ότι υπήρξε ο ιδρυτής της Χαιρώνειας. Άλλοι ισχυρίζονται ότι εκεί φανερώθηκε η αγελάδα που δόθηκε από τον Πύθιο στον Κάδμο για να τον καθοδηγήσει και ότι ο τόπος ονομάστηκε έτσι από αυτή. Γιατί οι Φοίνικες ονομάζουν την αγελάδα θώρ. Καθώς πλησίαζε ο Σύλλας στη Χαιρώνεια, ο διορισμένος χιλιάρχος στην πόλη μαζί με τους ένοπλους στρατιώτες του τον συνάντησε προσφέροντάς του στεφάνι δάφνης. Αυτός το δέχτηκε, χαιρέτησε τους στρατιώτες και τους εμψύχωσε προς τον κίνδυνο. Τότε τον συνάντησαν και δύο άντρες από τη Χαιρώνεια, ο Ομολώιχος και ο Αναξίδαμος, υποσχόμενοι ότι θα καταστρέψουν αυτούς που κατείχαν το Θούριο, αν πάρουν λίγους άντρες του. γιατί υπάρχει ένα μονοπάτι άγνωστο στους βαρβάρους, που από τον λεγόμενο Πετραχό, κοντά στο Μουσείο, οδηγεί πάνω από την κορυφή του Θουρίου, το οποίο αν ακολουθήσουν, εύκολα θα επιτεθούν και θα τους πετροβολήσουν από ψηλά ή θα τους απωθήσουν στην πεδιάδα. Αφού ο Γαβίνιος τον βεβαίωσε για την ανδρεία και την πίστη των ανδρών, ο Σύλλας διέταξε να ξεκινήσει η επιχείρηση. Ο ίδιος συνέταττε τη φάλαγγα και μοίραζε τους ιππείς σε κάθε κέρα, έχοντας αυτός τη διοίκηση του δεξιού, ενώ το αριστερό έδωσε στον Μουρήνα. Οι αντιστράτηγοι Γάλβας και Ορτήσιος έχοντας τις σπείρες που παρατάχθηκαν στο τέλος, τελευταίοι τοποθετήθηκαν στα άκρα για να προσέχουν τις περικυκλώσεις. Γιατί φαίνονταν οι εχθροί ότι προετοίμαζαν με πολλούς ιππείς και γρήγορους ελαφρά οπλισμένους στρατιώτες το κέρα, ώστε να είναι ευκίνητο και ελαφρύ σε περίπτωση επιστροφής, για να ανοιχθούν μακριά και να κυκλώσουν τους Ρωμαίους. Εν τω μεταξύ οι Χαιρωνείς που πήραν από τον Σύλλα τον Ερίκιο ως άρχοντα και περικύκλωσαν κρυφά το Θούριο, φανερώθηκαν και έγινε πολύς θόρυβος και τράπηκαν σε φυγή οι βάρβαροι και οι περισσότεροι αλληλοσκοτώθηκαν. Γιατί δεν αμύνθηκαν αλλά παίρνοντας την κατηφόρα έπεφταν πάνω στα δόρατά τους και κατακρημνίζονταν συνωθούμενοι, ενώ από πάνω επιτίθονταν οι εχθροί και τους χτυπούσαν στα γυμνά μέρη, με αποτέλεσμα τρεις χιλιάδες να σκοτωθούν γύρω από το Θούριο. Και ο Μουρήνας που είχε ήδη παραταχθεί σκότωνε άλλους από αυτούς που έφευγαν, καθώς τους συναντούσε και τους χτυπούσε, και άλλοι που ωθήθηκαν προς το φιλικό τους στρατόπεδο και ανακατεύτηκαν άτακτα με τη φάλαγγα, σκόρπισαν στο περισσότερο φόβο και ταραχή και καθυστέρησαν τους στρατηγούς, πράγμα που τους έβλαψε πολύ. Γιατί ο Σύλλας, καθώς ήταν πολύ ταραγμένοι, τους επιτέθηκε και τη μεταξύ τους απόσταση γρήγορα μειώνοντας, αφαίρεσε την αποτελεσματικότητα των δρεπανηφόρων. Γιατί αυτά τα άρματα είναι αποτελεσματικά κυρίως όταν κινούνται σε μακρύ δρόμο που τους δίνει σφοδρότητα και ορμή στην επίθεσή τους. Αντίθετα οι εκ του σύνεγγυς έφοδοι είναι άπρακτοι και αδύναμες, σαν τα βέλη που δεν έχουν ένταση.

Αυτό λοιπόν συνέβη τότε στους βαρβάρους. Τα πρώτα άρματα αργά ξεκίνησαν και έπεφταν χωρίς δύναμη πάνω τους και με θόρυβο τα απέκρουαν οι Ρωμαίοι και στη συνέχεια με γέλια ζητούσαν και άλλα, όπως συνηθίζουν να κάνουν στις θεατρικές ιπποδρομίες. Στη συνέχεια οι δυνάμεις του πεζικού συνεπλάκησαν, από τη μία οι βάρβαροι προβάλλοντας τις μακριές σάρισες και προσπαθώντας να μείνουν ενωμένοι και να διατηρήσουν την τάξη στη φάλαγγα, από την άλλη οι Ρωμαίοι που έριξαν κάτω τα ακόντιά τους, τράβηξαν τα μαχαίρια τους και απέκρουσαν τις σάρισες, ώστε, από οργή, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα να συγκρουστούν μαζί τους, γιατί έβλεπαν ότι μπροστά από τους εχθρούς είχαν παραταχθεί δεκαπέντε χιλιάδες υπηρέτες τους, τους οποίους οι στρατηγοί του βασιλιά διακήρυσσαν στις πόλεις ότι θα τους ελευθερώσουν και τους κατέταξαν στους λόχους των οπλιτών. Και λέγεται ότι κάποιος εκατόνταρχος Ρωμαίος είπε ότι στα Κρόνια μόνο μπορούσε να δει κάποιος τους δούλους να έχουν τόσο θάρρος. Αυτούς λοιπόν, που εξαιτίας του βάρους και της πυκνότητας απωθούσαν αργά οι οπλίτες, ώστε παρά τη φύση τους να τολμούν να επιμένουν, οι βελοσφενδόνες και τα ακόντια που έριχναν εναντίον τους άφθονα οι Ρωμαίοι τους έτρεψαν σε φυγή και τους προκάλεσαν πανικό. Επειδή ο Αρχέλαος άπλωνε το δεξιό κέρας για περικύκλωση, ο Ορτήσιος έστειλε τις σπείρες τρέχοντας να επιτεθούν, ώστε ο ίδιος να τους χτυπήσει από τα πλάγια. Καθώς έστρεψε όμως ταχέως εκείνος τους δύο χιλιάδες ιππείς του, ο Ορτήσιος πιάστηκε από το πλήθος και σπρώχτηκε στα ορεινά και έτσι απομακρύνθηκε από τη φάλαγγα και περικυκλώθηκε από τους εχθρούς. Όταν το έμαθε ο Σύλλας από το δεξιό κέρας και καθώς δεν είχε ακόμη ριχτεί στη μάχη, έτρεξε να βοηθήσει. Ο Αρχέλαος καταλαβαίνοντας από τη σκόνη της επίθεσης τι γινόταν, άφησε τον Ορτήσιο προς ανακούφισή του και όρμησε προς το δεξιό κέρας, από όπου είχε φύγει ο Σύλλας, ώστε να το πιάσει χωρίς αρχηγό. Ταυτόχρονα ο Ταξίλης οδήγησε τους χαλκάσπιδες εναντίον του Μουρήνα, ώστε από τις κραυγές που έρχονταν από δύο πλευρές και που τις πολλαπλασίαζε η ηχώ των βουνών να σταθεί ο Σύλλας και να μην καταλαβαίνει προς τα πού πρέπει να πάει. Αποφάσισε τότε να γυρίσει στην παράταξή του και να στείλει βοηθό στον Μουρήνα τον Ορτήσιο με τέσσερις σπείρες, ενώ ο ίδιος την πέμπτη διέταξε να τον ακολουθήσει και έσπευσε στο δεξιό κέρας το οποίο ήδη μόνο είχε συγκρουστεί αξιόμαχα με τον Αρχέλαο και όταν εκείνος τους επιτέθηκε τον απώθησαν εντελώς και επικρατώντας τους καταδίωκαν προς τον ποταμό και το Ακόντιο όρος καθώς τρέπονταν σε φυγή. Ο Σύλλας βέβαια δεν αδιαφόρησε για τον Μουρήνα που κινδύνευε αλλά όρμησε να βοηθήσει εκεί. Όταν είδε πως νικούσαν, πήρε μέρος στην καταδίωξη. Πολλοί από τους βαρβάρους σκοτώθηκαν στην πεδιάδα, και άλλοι τόσοι φονεύτηκαν καταφεύγοντας στα χαρακώματα, ώστε μόνο δέκα χιλιάδες γλύτωσαν πηγαίνοντας στη Χαλκίδα από τις τόσες μυριάδες. Ο Σύλλας από την άλλη λέει ότι αναζητούσε δέκα τέσσερις από τους στρατιώτες του και τελικά δύο από αυτούς παρουσιάστηκαν το βράδυ. Για αυτό και αφιέρωσε τα τρόπαια στον Άρη, στη Νίκη και στην Αφροδίτη, επειδή κέρδισε τον πόλεμο περισσότερο από την καλή τύχη παρά από την ικανότητα και τη δύναμη. Το ένα τρόπαιο το έστησε στην πεδιάδα της μάχης, εκεί όπου για πρώτη φορά υποχώρησαν οι στρατιώτες του Αρχέλαου κοντά στο ρεϊθρο του Μόλου, και το άλλο έχει στηθεί στην κορυφή του Θουρίου για την περικύκλωση των βαρβάρων, στο οποίο έχει προσθέσει επιγραφή με

ελληνικά γράμματα για την αριστεία του Ομολώχου και του Αναξιμάδου. Τα
επινίκια αυτής της μάχης διεξήγε στη Θήβα ...